

Sygn. akt II Ka 207/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Karłowicz
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Jarosława Mironiuka

po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2023 r.

sprawy **M. K.**

oskarżonego z art. 178a § 4 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 3 listopada 2022 r. sygn. akt II K 439/22

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze przejmując wydatki tego postępowania na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 207/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 3 listopada 2022 r. sygn. akt II K 439/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p><u>Zarzuty obrońcy oskarżonego:</u></p> <p>1) mający wpływ na treść wyroku błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że oskarżony prowadził pojazd w dniu 17 kwietnia 2022 roku w sytuacji, gdy Sąd pominął i nie przeprowadził dowodu z zeznań świadka D. M., a który to świadek posiadał wiedzę o tym, kto kierował przedmiotowym pojazdem w dniu zdarzenia,</p> <p>2) mające wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów postępowania, w szczególności k.p.k. art. 7 k.p.k. art. 410 k.p.k. oraz 424 k.p.k. poprzez błędną i dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów oraz ich wybiórcze akceptowanie, przejawiające się w odmowie przyznania wiarygodności oskarżonemu w zakresie osoby kierującej pojazdem, jak również zmarginalizowaniu przekazanym przez B. O. wiadomości i oparciu się w tym zakresie niemal wyłącznie na dowodzie z zeznań P. P. bez należytej i wnikliwej w tym względzie analizy.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>

	<p><u>Ewentualnie, z najdalej posuniętej ostrożności:</u></p> <p>3) rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary w postaci kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze 2 lat oraz świadczenia na poczet Funduszu Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 20 000 zł w sytuacji, gdy wgląd na całość materiału dowodowego wskazuje że zarówno kara pozbawienia wolności, jak i orzeczone świadczenie są znacznie zawyżone.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty skarżącego okazały się niezasadne.</p> <p>Prezentowanie własnej, polemicznej, oceny dowodów, bez wykazania sądowi orzekającemu złamania zasady określonej w art. 7 kpk, nie może stanowić skutecznej podstawy odwoławczej, a w szczególności, gdy przedstawiona przez ten sąd ocena dowodów poddaje się kontroli instancyjnej i respektuje wymogi opisane w powyższym przepisie. Prezentowany podgląd wyraził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 16 stycznia 2018 r. sygn. V KK 491/17.</p> <p>Zarzut błędu "dowolności" jest tylko wtedy słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, przy czym dla swej skuteczności wymaga on od apelującego wykazania, jakich konkretnych</p>		

uchybień w świetle wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego, a nie tylko ograniczenia się do własnej oceny tego materiału (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 27 października 2021 r. sygn. II AKa 149/21). Analiza całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego dokonana w ramach kontroli odwoławczej utwierdziła Sąd Okręgowy w przekonaniu o słuszności ustaleń oraz oceny materiału dowodowego poczynionych przez Sąd Rejonowy. Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wyszczególnił, w jakim zakresie oraz z jakich względów obdarzył wiarą poszczególne dowody, a w jakim zakresie odmówił im wiarygodności. W związku z tym apelacja obrońcy stanowi polemikę z prawidłowymi wywodami Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim. Na względzie mieć bowiem wypada, iż sama tylko okoliczność, że oceniono poszczególne dowody, w aspekcie ich wiarygodności, nie w taki sposób, jak życzyłby sobie tego oskarżony czy jego obrońca, nie jest tożsame ze stwierdzeniem, że w procesie ich weryfikacji doszło do naruszenia reguły płynącej z treści art. 7 kpk. Rzecz jasna, odmienna ocena dowodów - korzystna dla oskarżonego - jest naturalnym prawem zarówno jego jak i jego obrońcy, jednakże nie wynika z niej samo przez się, by analiza dokonana w niniejszej sprawie charakteryzowała się dowolnością, w sytuacji gdy wszystkie przedstawione powyżej wymogi Sąd pierwszej instancji spełnił.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, iż w każdej sprawie, kiedy oskarżony nie przyznaje się do winy i podaje okoliczności mogące świadczyć o jego niewinności, obowiązkiem organów postępowania przygotowawczego, jak i Sądu rozpoznającego sprawę, jest dokładne sprawdzenie obrony oskarżonego i poddanie ocenie dopiero tak zebranego materiału dowodowego (wyrok SN z 20.07.1987r., II KR 167/87, Inf. Praw. 1-3/1988, poz. 16). Zdaniem Sądu Okręgowego wyjaśnienia oskarżonego, że nie kierował on pojazdem nie mogły być przyjęte jako pewnik i podlegały weryfikacji, jak pozostałe dowody, w szczególności w świetle zasad doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania. Wbrew twierdzeniom skarżącego oskarżony w toku postępowania przyjmował różną linię obrony. Podczas postępowania przygotowawczego oskarżony w dniu 18 maja 2022 roku złożył krótkie wyjaśnienia, które sprowadzały się do wskazania, że nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu i jednocześnie wskazał, że razem z P. O. udał się w dniu zdarzenia do matki i tam zabrał swój samochód, którym miał kierować P. O.. W trakcie miały dosięść się dwie osoby, a po kolizji trzech mężczyzn poszło szukać pomocy, zaś oskarżony pozostał na miejscu. Oskarżony utrzymywał, że pojazdem kierował P. O. i to jego zgłaszał jako świadka zdarzenia. W toku postępowania sądowego oskarżony nie wnosił o przesłuchania świadka D. M.. Ten świadek pojawił się dopiero w zeznaniach matki i siostry oskarżonego, ale na rozprawie w dniu 11 października 2022 roku oskarżony nadal nie

widział potrzeby przesłuchania tego świadka. P. O. stanowczo zaprzeczył, aby brał udział w kolizji, gdyż rozstał się z oskarżonym wcześniej. Później widział uszkodzony samochód oskarżonego i dlatego pojechał z kolegami w miejsce kolizji. Po przesłuchaniu tego świadka oskarżony nie wskazywał potrzeby wezwania świadka D. M., a zdaniem Sądu złożony na etapie postępowania odwoławczego wniosek dowodowy miał uwiarygodnić kolejną nieudolną linię obrony oskarżonego. Wbrew twierdzeniom skarżącego A. O. nigdy nie opisywała wyglądu kierowcy, jako odpowiadającego wyglądowni P. O.. Świadek przed Sądem wskazała wprost, że opis wyglądu kierowcy uzyskała od P. P. i gdy przyjechała na miejsce temu opisowi odpowiadał oskarżony (czarna kurtka i czarne buty za kostkę).

Nie jest prawdą, że na miejscu zdarzenia świadkowie wskazywali na inną osobę, która miała kierować pojazdem niż oskarżony. Jak wynika z jasnych zeznań Ł. P. to wypowiedzi świadków na miejscu zdarzenia wprost wskazywały na to, że kierowcą był oskarżony. Jest to o tyle doniosłe, że w tym zakresie zeznania świadka P. P. były jasne i od początku wskazywały, że pojazdem kierował oskarżony, był sam w samochodzie, a opisany wygląd odpowiadał wizerunkowi oskarżonego. Żaden z przeprowadzonych dowodów nie potwierdził wyjaśnień oskarżonego złożonych przez sądem, że nie kierował pojazdem, zaś jego wypowiedzi nie można uznać za wiarygodne, gdyż nie są spójne i konsekwentne. Wobec powyższego należało przeanalizować zeznania świadków, którzy mieli kontakt z

oskarżonym i obserwowali to co działo się tuż przed podjęciem interwencji, a z ich zeznań nie wynika, aby w pojeździe oraz tuż po zdarzeniu znajdowały się inne osoby. Gdy P. P. obserwował pojazd aż do momentu uderzenia w ogrodzenie, to nie widział innych osób w samochodzie, ani opuszczających pojazd. To oskarżony chciał naprawić szkodę i zapłacić za uszkodzenia ogrodzenia, choć jak twierdził nie on kierował pojazdem. W tej sytuacji zasadnie Sąd I instancji przyjął, że wyjaśnienia stanowiły jedynie nieudolną linię obrony, która nie mogła być uwzględniona w świetle innych wiarygodnych dowodów.

Odnosząc się do pierwszoinstancyjnej oceny dowodów w postaci zeznań przybyłych na miejsce zdarzenia świadków, których wiarygodność również została podważona przez apelującego to zdaniem Sądu Okręgowego, brak jest racjonalnych przesłanek, by chociażby wysnuwać przypuszczenia, ażeby wskazani świadkowie zeznawali nieprawdę i to tylko po to by pogrążyć M. K.. Wszakże, oskarżony jest dla nich osobą obcą, a skarżący nie wykazał braków czy nieścisłości w zeznaniach najważniejszego świadka P. P.. Nie ulega wątpliwości, że na miejscu zatrzymano tylko jednego mężczyznę, był nim oskarżony i to on został wskazany przez świadka jako kierujący. Udowodnienie określonego zagadnienia nie musi oznaczać, iż dane ustalenie musi zawsze wynikać bezpośrednio z konkretnego dowodu, który wprost obciąża oskarżonego. Może ono wpływać także z nieodpartej logiki sytuacji stwierdzonej konkretnymi dowodami, jeżeli stanowi ona

oczywistą przesłankę, na podstawie której doświadczenie życiowe nasuwa jednoznaczny wniosek, że dana okoliczność faktyczna istotnie wystąpiła. W przekonaniu Sądu Okręgowego właśnie z taką sytuacją mamy do czynienia w tej sprawie. Z zeznań świadka P. P. wynika, że na miejscu zdarzenia nie było żadnych innych osób poza oskarżonym, który próbował uzgodnić z nim w jaki sposób ma nastąpić pokrycie strat. Ustaleń faktycznych Sądu I instancji nie mogły zmienić zeznania B. O., który nie widział zdarzenia, a więc na podstawie jego zeznań nie można było dokonywać ustaleń co do kierującego pojazdem.

W doktrynie i orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, iż jeśli Sąd meriti nie naruszył żadnego z przepisów ze sfery gromadzenia i oceny dowodów, to brak jest podstaw do kwestionowania ustaleń faktycznych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30 lipca 2015 roku w sprawie o sygnaturze akt II AKa 171/15). Nadto, zgodnie z powszechnie akceptowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego, ustalenia faktyczne wyroku tylko wtedy nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania odzwierciedleniem, którego powinno być uzasadnienie orzeczenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 1974 roku w sprawie o sygnaturze akt II KR 114/74). Stanowiska przedstawione w powyższych judykatach w pełni zaaprobował

także Sąd Okręgowy w Siedlcach, stwierdzając, iż ustalenia faktyczne dokonane w niniejszej sprawie przez Sąd pierwszej instancji są pozbawione jakiegokolwiek błędu, trafne, prawidłowe oraz mające pełne i mocne oparcie w materiale dowodowym, a zatem nie mogą być uznane za błędne.

Jednocześnie należy podkreślić, że Sąd I instancji orzekając w zakresie kary i środków karnych wziął pod uwagę wszystkie istotne okoliczności i dokonał ich prawidłowej oceny, a orzeczona represja karna nie nosi cech rażąco niewspółmiernej. Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wówczas, jeżeli z punktu widzenia nie tylko sprawcy, ale i ogółu społeczeństwa, orzeczona kara jawi się jako niesprawiedliwa, zbyt drastyczna, przynosząca nadmierną dolegliwość. Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmierną, czyli niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować. Sąd I instancji wskazał wszystkie istotne okoliczności wpływające na rozmiar represji karnej wobec oskarżonego. Uzupełniając rozważania należy wskazać, że oskarżony po wszczęciu postępowania w sprawie II K 1252/21 po raz kolejny popełnił przestępstwo w dniu 17 kwietnia 2022 roku z art. 178a § 4 kk, a groźba wymierzenia surowej kary nie wpłynęła na postawę oskarżonego. Oskarżony jest sprawcą niepoprawnym, wymagającym długotrwałego

<p>oddziaływania w warunkach zakładu karnego. Oskarżony nie wykazuje żadnej refleksji w zakresie popełnionych czynów, a orzeczona wysokość świadczenia pieniężnego również uwzględnia konieczność prewencji indywidualnej wobec oskarżonego i wskazania na wysoką naganność i społeczną szkodliwość popełnionego czynu. Wymiar sprawiedliwości nie może pobłażliwie traktować sprawców przestępstw zagrażających bezpieczeństwu na drogach, przy uwzględnieniu wysokiego stężenia alkoholu i popełnienia przestępstwa podobnego po raz kolejny.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. K. od popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu zabronionego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutów skutkowałą bezzasadnością wniosku obrońcy.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>

<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 3 listopada 2022 r. sygn. akt. II K 439/22- utrzymany w mocy.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Brak przesłanek z art. 439§1 pkt 1-9 kpk oraz z art. 440 kpk, podlegających uwzględnieniu niezależnie od granic zaskarżenia, podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia skutkowało utrzymaniem w mocy zaskarżonego wyroku.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p></p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>

<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>		
<p>1.1.</p>	<p>-----</p>	<p># art. 439 k.p.k.-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk oraz art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), zwolniono oskarżonego od opłaty i wydatków za postępowanie odwoławcze mając na uwadze, że oskarżony obecnie przebywa w zakładzie karnym, ponadto będzie miał do odbycia kolejną karę pozbawienia wolności.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 3 listopada 2022r. sygn. akt II K 439/22		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana